

CATALUNYA SOCIAL

Organ d'ACCIO POPULAR

Any XII. Núm. 614

Un any, 12 ptes. — Núm. solt, 25 cts.

20 maig 1933

Redacció: Carrer del Pi, 12, primer
Telèfon 21160 - BARCELONA

PUBLICACIÓ
SETMANAL

Administració: Duran i Bas, 11
Telèfon 17605 - BARCELONA

S'ha consumat l'atropell

El discutit projecte de Congregacions i Confessions religioses és ja quasi llei. Ha estat aprovat per la majoria de les Constituents, recorrent, no pas a arguments i a debats intel·lectuals de cap classe, sinó atenent-se a l'article 26 de la Constitució (que, per altra banda, ha estat excedit) i a procediments tan poc elegants com el de la "guillotina", que suposen una ofensa per a tot esperit democràtic que, naturalment, està molt lluny de l'esperit dels socialistes i dels seus tristos aliats que ara governen.

Ja tot el patrimoni de l'Església ha estat arrabassat i declarat propietat de l'Estat i ja la llibertat dels pares per educar els seus fills ha estat negada d'un cop i en forma contundent. D'ara endavant, l'Església restarà en els seus béns a mercè de l'ús que li'n permeti fer l'Estat; les Congregacions religioses no podran ensenyar ni practicar indústria ni treball de cap mena; i la llibertat dels pares per a educar els seus fills, segons el seu ideari, haurà restat assassinada.

Com ho podem suportar, tot això, lectors? ¿Amb quina cara esguardarem els altres països civilitzats, amb lleis així? ¿No ens caurà el rostre de vergonya quan haurem d'enviar els nostres fills a l'estranger per tal que s'eduquin segons els nostres principis, havent de confessar que això a Espanya no és possible? I sobretot ¿qui no veu en tot això un retorn a la barbàrie i un enorme retrocés en la nostra civilització, que si algun valor especial tenia era fill de la iniciativa privada i que se salvava manta vegada lluitant contra un Estat inculte i poc menys que analfabet?

No perdem, però, el nostre habitual optimisme cristià. El cop és fort i ens haurem de sentir molt temps del dolor que ens ha produït. Per molt accentuat que creguéssim el sectarisme de certa gent no esperàvem que no respectés certs drets reconeguts en els països més progressius, que no tingués por del retorn als camins de la barbàrie i de la incultura, ni que arribés a destruir institucions cent vegades glorioses per a sacrificar-les a la seva folla passió anticristiana. No esperàvem tant, certament, i la realitat ens ha sorprès, sobretot tenint en compte que aquesta dissortada llei ha de constituir l'esca de les nostres baralles i el sacrifici de la nostra pau civil mentre no siguin derogats els seus punts bàsics.

Ara ens resta només el camí de l'escola privada, i encara aquesta sense ensenyament religiós. Ara ens resta solament el camí del sacrifici de tots i l'arma del vot degudament emprat per a obtenir que unes Corts vinents destrueixin l'obra de divisió dels ciutadans que ha estat el llegat miserable de les Constituents, que seran per a nosaltres de mala memòria entre les moltes memòries amargues que ens hagi produït la nostra política. Déu ens il·luminarà respecte als camins a emprendre i ens assenyalarà el millor, sempre que procurem fer-nos-en dignes amb el nostre treball i la nostra constància.

Remarquem, doncs, el fet i protestem-ne amb tota la nostra ànima plena de dolor i de tristesa. Però no ens descoratgem, que això no fóra propi d'homes que tenen un Capità invencible i una senyera immortal. Avant sempre, ara més que mai!

La Masia Blanca

PER JORDI ARNAU

I

Les dinasties dels Tudó i dels Però

Unes esplanades estirades de mitja hora de llargada jeu en entremig de dues serralades, una en el costat de llevant, l'altra en el de ponent. La darrera va partida pel "torrent fondo" que la travessa entremig de dos gegants: el "puig rodó" i el "puig pedral" que qui sap els anys que es miren com dos enemics que no es poden arribar l'un a l'altre. Quan plou, que no és tan sovint com els pagesos desitgen, el "torrent fondo" porta les aigües del patrimoni de la "masia blanca" cap al Gaià. La serra del cantó de llevant acotxa un turonet que domina les esplanades i sobre d'ell s'alça la Masia Blanca de cara a migdia, patrimoni de la família Tudó de fa alguns cents anys.

A les primeries del segle XIXe totes aquelles vessants eren plantades d'oliveres i les esplanades eren sembrades de blat any per altre i mentre que les unes llevaven les altres descansaven. Així ho diuen els vells per haver-ho sentit dir als avis. Les vessants de les serralades eren, i encara són, mal ombrejades de pins bords, torts i escarransits. La secada i els rocs no permeten cosa millor. Si l'amo vol tallar un cabiró l'haurà d'anar a cercar a la vora del "torrent fondo" i si vol una bona biga se l'haurà de fer dur d'algun magatzem de Valls.

Devia ésser per l'any 1840, acabada ja la primera guerra carlina, quan es van començar a plantar vinyes a l'engròs, i encara més una mica més tard, quan les vinyes franceses començaren a ressentir-se de la malura cendrosa; sempre, per això, hi va haver els sembrats que calien pel pa de casa. Els pagesos d'aquells temps més s'estimaven un pa a la post que una pesseta al calaix, perquè del pa en vivien i les pessetes se n'anaven en futeses. El que és en aquella ocasió es pot ben dir que hi havien pessetes i pa, posat que el vi es venia sense regateig de preu. El Tudó que governava la casa en aquell temps havia amagat bones unces en el carcanyol d'un revoltó que ell se sabia i el masover, de la dinastia dels Però, també en va fer algunes de fonedisses dintre els rocs d'una marjada que es podien veure de la finestra estant. Fou llavors que es va engrandir la masia, es van construir els cellers i les bótes de vuit cargues que els omplien.

Si no hagués estat, raï, la guerra dels carlins! Perquè s'ha de dir que el Tudó estava afectat a aquella idea i així que es van alçar els carlins l'any 1872, l'amo de la Masia Blanca i el Però masover i tots els partamenters de la casa formaren una partida que féu proeses per tot el camp de Tarragona, eixugà els cabals dels Tudons fins a la darrera lliura.

Res; tornem a començar. Les primeres unces que tornaren a ocupar l'amagatall foren guanyades amb la facina de cremar vi. El masover i els parcers retornaren a vida amb les empreses del propietari. Tenien terres de sembradura i de vinyes i bons oliverars i també jornals en les empreses de l'amo de la Masia Blanca.

Aquest era un bon tros valent i arruixat i, amb tot i que per aquelles terres corrien lladres i mal-

factors, no s'estava de córrer d'ací cap allà cavalcant la seva mula. Prou havia portat la família a viure a Tarragona per raons de seguretat; però el que és ell no es guardava gaire. El cas que li va passar el contava ell amb l'emoció de qui ha viscut el drama.

Tornava un dia, quan ja fosquejava, a cavall de la mula, a la Masia Blanca. Venia de la conca de Barberà i havia ja traspassat feia estona el coll de Cabra quan li sortiren de trasantó quatre homes emmascarats. Un li agafà la mula per la brida, i els altres tres li encararen els trabucs amb la comminació que baixés. Un contra quatre homes armats no es podia defensar. Obeí. El lligaren de braços, el taparen d'ulls, el pujaren altre cop a la mula i se l'endugueren no sabia a on. La mula no trotava, però caminava de pressa. Així caminaren una hora. Li tragueren la bena dels ulls i es va trobar en una clotada coneguda. Ja era fosc. Allí al davant tenia la boca d'una mina. Sens dubte el ficarien allí. Encengueren un llum d'oli, li donaren un llapis i li dictaren un paper dirigit a la seva esposa. Prou li sabien el nom; ell, però, no conegué ningú. La seva muller havia d'estar al portal de casa seva l'endemà a la nit i lliurar una bossa amb cent unces a un que passaria pel carrer de Tarragona on vivien. L'encarregat de recollir la bossa portaria un mocador blanc al coll. Sinó, el pres se'n faria la pell i moriria aparedat en aquella mateixa mina on al present estava ficat.

De primer li demanaven tres-centes unces; ell, però, els féu veure que ni les tenia, ni hi havia manera de manllevar-les en tan poc temps. Quedaren, doncs, en cent. El ficaren dintre la mina, taparen l'entrada i allí es va quedar sol i sens un bri de claror.

La mina, a més de fosca era baixa de sostre de manera que s'hi havia d'estar amb el cap acotat. Valia més asseure-s'hi i entretant meditar què calia fer. Per sort era una mica eixuta o, més ben dit, un tros de mina començada i deixada estar.

Passats deu minuts de repòs En Tudó es va aixecar i a les palpentes es va acostar a la boca. El va deturar una mena de tap fet amb una feixina de llenya. Amb ben poques esperances va començar a estirar branques d'una a una i traspassar-les darrera seu. El treball fou lent per causa de la fosca, i tot seguit comprengué que davant d'aquesta feixina n'hi havia una altra. Llavors se li va ocórrer que qual-sevol soroll el podia comprometre i que era qüestió de treballar amb llargues intermitències i cautelosament. Per fi veié la boca de la mina lliure i per ella un tros de lluna tot prim com una tallada de closca de meló. Posat a la boca de la mina va girar les orelles a tots cantons i no va sentir res, va guaitar a tots indrets i no va veure sinó fosc. Ben mirat, ja era estrany que l'haguessin deixat sense vigilància; però no era qüestió de deixar perdre aquella ocasió. Es va allunyar de la mina pas a pas, mirant a la claror de la celstia i de la micarella de lluna de posar els peus en lloc segur i on no fes fressa. Aniria sempre avall, avall com l'aigua, fins a trobar un poblet o una casa de pages. Així féu cap a un camí de carro. Allí va perdre la vergonya i va començar a caminar fort. Passada una hora tenia al seu davant una riera; el Gaià. A l'altra banda el poblet d'Aiguamúrcia. Allò era terra coneguda.

Venien a ésser les tres de la matinada que l'amo de la "masia blanca" passava de llarg trotant a cavall

d'una bona euga per davant la masia i dues hores més tard entrava a casa seva a Tarragona. A l'entrada hi havia un paper plegat i clos amb una hòstia vermella. Era el paper en què es demanava el rescat. Havia arribat a temps, no solament per desfer l'embolic, sinó també per estalviar una sotragada mortal

a la seva muller. A la vetlla d'aquell dia no va passar ningú a recollir la bossa. L'endemà se sapigué que els mossos d'esquadra havien detingut dos homes emascarats en els boscos de la vessant del Gaià no lluny de Santes Creus, i també que... ¡Déu els hagi perdonat!

Solidaritat enveuable

PER J. J. C.

DE L'ENEMIC...

"De l'enemic el consell", i també l'exemple, hem dit mantes vegades.

Perquè el Govern dictatorial de Hitler, en assolir el poder, prengué mides draconianes contra els jueus, tan prepotents a la Germània, tots els jueus del món han protestat sorollosament, i d'una manera efectiva encara, fins que han obligat Hitler a mitigar la persecució, no sense abans intensificar-la durament per a venjar-se dels protestants.

I com la raça jueva constitueix com una sola família, estretament unida i solidaritzada, el cop de destrial donat per Hitler a una branca ha fet estremir l'arbre fins les més fondes arrels, i s'ha fet sentir el cop en totes les nacions on els jueus tenen influència, en el govern de les quals han trobat eco i ajuda les queixes i les reclamacions jueves, com si es tractés d'un atropell nacional.

I, com, que, a més a més, quasi tota la gran Premsa mundial és jueva, la repercussió de les queixes i reclamacions ha fet retrunyir mars i terra. ¡Com si anés a enfonsar-se el món!

¿Què no haurien dit i fet tots els jueus de l'univers i els governs que els protegeixen, si un sector de la raça jueva hagués sofert, per exemple, la persecució, els ultratges i les espoliacions, de què són víctimes els catòlics d'Espanya?

No trobem pas malament aquesta solidaritat semítica, ni tampoc l'art exquisit de fer-la eficient. ¡Tan de bo que això mateix sabéssim fer i obtenir els catòlics de totes bandes!

El que trobem malament és que l'opinió de la massa i l'acció dels governs que han donat ajut al poble jueu en veure'l perseguit pel novell dictador germànic, no hagin tingut ni un mot de protesta contra el Govern espanyol que per espai de més de dos anys està portant a cap, d'una manera inqualificable, la política sectària més vil, més ingent, més implacable i furiosa, que poguérem mai imaginar.

¿Què té a veure el que han sofert els pobrets jueus a Alemanya, amb el que estem patint, fa més de dos anys, els catòlics espanyols, àdhuc els que, diguem-ho així, frueixen d'una autonomia regional?

No hi ha comparació possible!

I fora del cor maternal de l'Església ¿qui s'ha compadit dels catòlics espanyols?

¡Quants de germans nostres encara ens tenen oblidats!

Si tot el món catòlic hagués fet com el món jueu i a proporció dels motius indicats ¿haurien estat possibles les últimes espoliacions oficials proposades, tan immenses i iníquies com la del Patrimoni total de l'Església, com la dels mitjans de guanyar-se la

vida les Congregacions religioses condemnant els seus individus a l'evasió i a la misèria?

Azaña digué en ocasió memorable parlant dels seus projectes sectaris persecutoris: "*No quiero hacer héroes ni mártires; sólo quiero hacer mendigos*", norma fatídica que està aplicant admirablement, sí, bàrbarament, implacablement!

Ell sap bé que la sang dels màrtirs és de cristians. Prefereix empobrir-los.

Aquesta protesta general del món jueu contra la política antisemítica de Hitler, para els peus del dictador germànic, però no del tot.

Els jueus, que eren quasi els amos de l'Alemanya de Weimar, es veuen encara expulsats arreu i, les seves obres literàries de tot llinatge, prohibides com si fossin vitandes. Abunden els "autos de fe nacionals", per tal que no quedi ni rastre del seu pas. Però la persecució violenta no arriba a la sang...

I ara cal dir que el cas d'Espanya no pot pas comparar-se amb el d'Alemanya. Aquí es tracta de castissos espanyols de raça, d'una raça que es confon amb la Pàtria, que l'ha fet i conserva; poble de mals germans esbojarrats per homes perversos que l'estan esclavitzant i maltractant sense cap motiu ni més raó que la del "*quod Principi placuit*" i la del "*quia nominor leo*". Allí, a Alemanya, els vexats i perseguits són els d'una raça sobrevinguda, dominadora, absorbent, irreductible, enemiga irreconciliable de les races cristianes, dels pobladors d'aquelles terres alliberades, als quals ja tenien virtualment en esclavatge.

Allí es comprèn la reacció popular i governamental contra la raça dels Marx, dels Lenin, dels Stalin; però, a Espanya? no es tracta de cap reacció d'aquest llinatge, sinó d'una acció purament, fredament, sectària, a la qual no són pas aliens els jueus que porten l'alta direcció i el control de la política econòmica mundial i àdhuc de la política integral de molts Estats.

Per això mateix, si hi ha raó d'una protesta universal contra Hitler, infinitament més n'hi ha per una protesta general del món civilitzat, —almenys del món catòlic,— contra l'Azaña, contra el sectarisme dictatorial espanyol.

Repetim-ho: De l'enemic, el consell i també l'exemple. Ja és hora que tots els nuclis catòlics del món s'entenguin i es posin d'acord perquè no siguin possibles, impunement, persecucions com les que s'estan perpetrant aquí.

Del nostre actual estat de coses, al que sofreixen Mèxic i Rússia, no hi ha pas dues passes.

Ara, aquí, ja no som ni tan sols tolerats. Prompte, al pas que anem, la Rússia d'Occident serà un fet en aquestes terres nostres, amarades de sang de màrtirs i cobertes d'ossaments d'herois.

I això no són profecies vanes ni ponderaments exagerats, sinó tangibles realitats, o lògiques prediccions evidents.

El tutor

PER R. RUCABADO

Poques hores després que el senyor ministre d'Instrucció Pública, don Ferran de los Ríos, tractant de la substitució de l'ensenyança de les ordres religioses, o sigui, de l'execució del malaurat article 31 de la llei de Congregacions, que s'aprovà el dia tristament històric 10 de maig, havia pronunciat aquelles paraules que tots els pares de família ens sentírem al cor i al rostre: "*No es por los padres de familia por quienes hemos de preocuparnos, sino por los hijos, independientes de la voluntad de los padres*", paraules per les quals el representant de l'Estat s'erigia en tutor suprem de tots els fills de pares cristians, tutor que, a l'inrevés dels que exerceixen la tutela jurídica, *no donarà comptes a ningú*, a un districte de Barcelona succeïa un esdeveniment terrible. Una explosió atronadora, paorosa, féu tremolar les parets del suburbi industrial de Sans i deixà instantàniament a les fosques més de la meitat de la barriada, mentre sorgia de les tenebres la sinistra claror d'una fàbrica que cremava. Una bomba incendiària, llançada per aquells que no volen tutors ni tutela ni autoritat de cap mena, que no volen ni respecten ni Déu ni lleis ni vides, però que amb el senyor ministre d'Instrucció Pública comparteixen el fonament material de la filosofia socialista, el laïcisme fanàtic i el profund menyspreu de la família, havia destruït un important edifici, la fàbrica Minguell, fent volar a miques la cambra on esclatà l'infernall atuell, les flames enceses del qual anihilaren ràpidament la resta. Cent-cinquanta obrers, pares de família molts d'ells, restaren en el tancar i obrir d'ulls del sinistre llampec, privats del guany del pa. Aquesta explosió criminal, la de més terrible eficàcia destructora que hagi fet tremolar el sòl de Barcelona en tota la llarga història del terrorisme, no és més que un fet d'una mica més de relleu en la sèrie sagnant i esgarrifosa d'atemptats que, amb velocitat de pel·lícula, s'estan produint per tot Espanya. Aquest desbordament del crim i l'homicidi fa caure les vides humanes amb freqüència al capdavant poc menys mortífera que una guerra, produint-se amb ferocitat salvatge i bàrbara, amb el seguit d'agressions, atracaments, atacs a la força armada, violències contra obrers, incendis, bombes, assassinats i robatoris a mà armada, fent la vida impossible i donant motiu a la vergonya del fet que una ciutat sencera, Sevilla, col·lectivament aixequi llastimosa protesta per sentir-se abandonada, indefensa i a la mercè dels dinamiters i pistolers impunes, en l'apoteosi de criminalitat i al cim de la inseguretat personal més esgarrifosa que s'hagi vist a Espanya. I l'Estat, que no sap vetllar per la vida, per la vida física i material dels ciutadans, que li escapa de les mans el domini de l'ordre públic i no sap ni

pot garantir l'existència i la llibertat física dels seus súbdits, s'irroga el dret de vindicar i tutelar els nois, en contra i per damunt dels pares, quan ni envers els pares ni envers els nois no pot ni sap complir el deure elemental i la raó primera filosòfica de l'existència de l'Estat: protegir la vida.

El gallejar de la tutela moral dels fills per part d'un govern que no sap tutelar materialment els ciutadans va aguantar-se en l'aire del Saló de Sessions els moments que trigà el diputat catòlic senyor Molina Nieto en pronunciar els noms de Hitler i de Mussolini. Si el senyor Ferran de los Ríos sosté el dret tutelar de l'Estat damunt dels nois amb menyspreu dels pares, ha d'acceptar aquesta base de la pedagogia estatal quan disposen de l'Estat i apliquen aquella tutela en interès propi, els dictadors feixistes i burgesos. ¿El senyor de los Ríos hauria subscrit en tesi general el dret preeminent de l'Estat a educar els fills per damunt i contra la voluntat i l'esperit dels pares de família, quan les regnes de l'Estat eren en mans del General Primo de Rivera? És impossible de sostenir la tesi estatista absoluta, tota vegada que hom calla el postulat inaguantable: "*l'Estat és tutor dels infants a condició que l'Estat sigui regentat per les meves mans*". Per tant, aquesta tesi és una teoria de partit. Darrera de la bastida de l'Estat, és el *partit polític* el que pretén vindicar els "drets del noi" per damunt dels drets del ciutadà pare de família. Avui aquest partit polític, que concretament és el socialista, en la persona de don Ferran de los Ríos i Urruti, reclama en nom de l'Estat el privilegi i la supremacia del dret pedagògic al moment que les masses neguen i reneguen l'Estat, l'autoritat i la tutela. Pitjor encara, ben pitjor que les masses, és gran part dels mestres mateixos de l'Estat els qui van contra l'Estat que tant galleja. Una gran part dels mestres oficials executors del pla d'ensenyament estatal laic pertanyen a associacions revolucionàries que tenen per objecte enderrocar l'Estat. És el cas de França, amb els 80.000 mestres oficials sindicalistes i comunistes. És i serà el cas d'Espanya, on el mateix director d'Ensenyança primària, Rodolf Llopis, era el secretari de la secció espanyola de la Internacional de Treballadors de l'Ensenyança, la internacional dels mestres revolucionaris i bolxevics que actua de ferm per combatre Déu, la religió, la família, però també la pàtria i l'Estat. És sabut que molts mestres, des de la República ençà practiquen el laïcisme de l'ensenyança no en forma de neutralitat estricta, sinó de sectarisme furibund. S'expliquen nombrosos casos de mestres oficials que ensenyen fórmules blasfemàtiques, exciten els nois contra la religió. D'aquests mestres que no n'espera el ministre respecte i acatament per l'Estat. Només la irreligió els ajunta amb el laïcisme oficial, però no és pas a benefici, a interès de l'Estat que ells l'apliquen, aquest laïcisme. Són sindicalistes, i actuen i ensenyen llur adhesió a doctrines i moviments revolucionaris, i és irrisori que l'Es-

BIOSER FORTIFICA

tat sostingui contra els pares de família la supèrbia d'una tutela d'esperit, quan no pot exercir autoritat d'esperit damunt dels seus propis mestres. Tothom sap que Normals, Instituts i sobretot Universitats estan infestats de comunisme. Amb personal docent que porta a dins el verí anarquista i comunista pretén l'Estat exercir una tutela d'Estat? Si ço que els mestres laics millor aprenen i ensenyen és anar contra l'Estat, que ells combaten per *burgès*, i ço a què tendeixen — testimoni la documentació de la I. T. E. en llengua espanyola, que tenim a la vista — no és a l'educació nacional, sinó de *classe, proletària*, i a predicar, ensenyar, infiltrar en els infants l'esperit i la doctrina de la *lluita de classes*, esperit revolucionari que ataca a l'Estat amb tanta fúria com a la Religió!

¡L'Estat tutor dels infants contra els drets del pare de família! ¿Però que no té ulls a la cara, el ministre, i no respira l'ambient de les Universitats, ambient que es propaga als Instituts de segona ensenyança i que es va estenent tant com el radi de l'ensenyament oficial? ¿És d'acatament i obediència al seu tutor, l'esperit que predomina en els alumnes? Cada dia aquest esperit dóna lloc a omplir els diaris amb les noves d'una anormalitat que ha devingut gairebé tan *normal* com la Normal de mestres. Vagues i més vagues escolars, per tots els pretextos, per qualsevol motiu, pels menors incidents, vagues, conflictes, topades, col·lisions amb la força pública, i ha hagut de clausurar-se precisament fa pocs dies

la Universitat Central. Els estudiants viuen en actitud de protesta constant, causes justes i causes injustes els mantenen en excitació contínua, i aquesta febre els revolta i subleva contra la seva obligació, l'estudi, contra l'autoritat docent i contra l'autoritat civil. A cada pas el tutor, l'Estat, que rebutja i menysprea l'autoritat dels pares de família, ha de recórrer, per a contenir la revolta dels seus *tutelats*, a les porres i les carabines dels guàrdies d'assalt.

L'antic ferment de les Universitats va baixant i estenent-se cap als Instituts i escoles especials, i a mesura que l'Estat abassega més establiments d'ensenyança tant més les vagues *per solidaritat* es van propagant a masses escolars cada vegada més nombroses. Quan tota la segona ensenyança estigui en mans de l'Estat, el problema de les vagues escolars adquirirà proporcions tan greus com les vagues generals obreres. I no cal dir si es propaguen les doctrines i procediments dels camarades del Sr. Rodolf Llopis, perquè els mestres primaris afiliats a la I. T. E., per tots els països on actuen tendeixen a organitzar vagues d'infants de primera ensenyança, vagues d'intenció revolucionària, sovint en combinació amb les vagues obreres...

El resultat final del sofisma de la tutela del noi per l'Estat contra la voluntat dels pares de família, serà la revolta dels infants contra l'Estat mateix. Ja tindrà temps per aprendre, el senyor Ferran de los Rios, que l'infant arrencat de la seva família *no vol tutor de cap mena*.

L'organització de l'Acció Catòlica

De tant en tant ens cal esguardar un xic de cara a nosaltres mateixos. No fos cas que combatent solament els de fora féssim cap a una tasca merament negativa, que ens hauria de resultar perjudicial en molts sentits. I esguardar a nosaltres mateixos significa tant com demanar-nos: ¿com està l'Acció Catòlica a casa nostra?

Jà recordem tots quina satisfacció ens produí el nomenament del Bisbe d'Oviedo, Dr. Lluís Pérez, com a Consiliari de dita organització. Doncs bé; de llavors ençà aquest digne home d'estudi i d'acció ha portat a cap una tasca reorganitzadora que ens ha produït el millor efecte. Sense gens de soroll, sense manifestacions estrepitoses, el nou Consiliari va nomenar Director de l'Acció Catòlica un altre home d'acció eminent el senyor Àngel Herrera. I aquest, desitjós d'aportar a la nova tasca tot el seu talent, totes les seves energies, es va desentendre de lloc tan honrós i cobejable com el de Director del nostre col·lega "El Debate", un dels diaris més prestigiosos i ben fets del país en l'actual moment.

El senyor Herrera ha cuitat a posar-se en contacte amb tots els principals elements d'acció de la Península, no playent viatges ni esforços; i ara es troba organitzant uns Cursets d'estiu a Santander, amb l'objectiu de formar esperits per a l'Acció Catòlica, car s'ha convençut que la primera tasca és la de comptar amb material humà, ja que sense carreus no s'alcen edificis. De casa nostra mateix podríem senyalar algun prestigiós element que ha de professar en aquells cursos, que són esperats amb il·lusió pels experts en aquestes matèries.

A més, es procedeix suau mateix a organitzar una Comissió Permanent de Setmanes Socials que, com la seva homònima francesa, tingui a la seva cura el sosteniment de tan bella institució i l'organització dels seus cursos any per any, amb la regularitat necessària perquè la Setmana resulti una institució profitosa i deixi d'ésser foc d'encenalls. També podríem senyalar algun element prestigiós de casa nostra que ha estat designat membre d'aquella Comissió. I no cal dir la satisfacció que això ens produeix, a nosaltres, que tant hem propugnat perquè la Setmana renaqués a casa nostra, amb menys brillantor, però amb caràcter més pràctic que en altres dies passats.

L'estat actual de l'Acció Catòlica és, doncs, el de treball preliminar per a anar a organitzacions serioses, decisives, fonamentades damunt les bases indestructibles de la preparació i de la solidesa, sense oblidar el caràcter permanent que l'ha de caracteritzar i que fins ara encara no ha estat obtingut entre nosaltres. I com que aquest treball es troba perfectament articulat dins la jerarquia eclesiàstica i posat en mans tan competents com plenes de coneixements i de prudència, el nostre entusiasme arriba molt amunt i ens empena d'optimisme. Tot el que es fa i, sobretot, el que es prepara no seran, ajudant Déu, focs d'artifici, passatgers i ràpids, sinó edificis sòlids, que potser exasperaran un xic els impacients, però que constitueixen l'única garantia per a separar-nos dels motllos tradicionals que tan poc resultat havien donat fins ara entre nosaltres.

Carnet setmanal

La política i el poble. — Qualsevol observador de la vida col·lectiva d'Espanya podrà notar un doble moviment dins d'ella: per una banda, una activitat enorme en el camp polític, encara que, dissortadament, activitat estèril; per altra banda, un decadiment formidable dins el nostre món social i econòmic, que cada dia rep noves fiblades i cada dia es troba en més difícil situació.

A Madrid, sobretot, els polítics lluiten a guanyar o a perdre, en un cos a cos entre majoria i oposicions dins el Parlament; però el poble està realment absent d'aquella lluita i la mira amb curiositat i com si els seus resultats no l'haguessin d'afectar per res. Tots els partits polítics tenen un grupet de militants que són els directament interessats en aquests estèrils combats. Els altres ciutadans, l'única cosa que saben i veuen és que cada dia la nostra economia va més per terra, que les dificultats d'exportació són cada dia més grans, que ni l'oli, ni el vi, ni el blat, ni cap producte de la terra no valen cap diner; que la indústria no solament no avança un pas, sinó que recula d'una manera alegantada, i que el poble cada dia sofreix més perquè augmenta l'atur i la carestia de la vida sense que, per altra banda, hi hagi compensacions en cap sentit.

¿On anirem a parar dins d'aquesta caòtica situació? Ningú no podrà dir-ho, evidentment, ja que si mala cosa és actuar de profeta en coses humanes, mai com ara el desballestament no havia estat tan gran en el món fins arribar a posar definitivament en fallida tota previsió i el més elemental càlcul de probabilitats.

No serem nosaltres els qui atribuïm al Govern la causa de tots els mals. Però en el cas d'Espanya, país sortit en immillorables condicions econòmiques del període de la guerra europea, és evident que amb una direcció assenyada, i donada la resistència de la nostra economia, podíem esperar molt i podíem resistir com cap altre país del món. La nostra indústria no forma pas entre els primers rengles; tampoc la nostra agricultura és de les més pròsperes, sobretot en determinades regions; però tot plegat, junt amb la mineria, amb les indústries agrícoles i derivades, forma un conjunt de gran capacitat passiva. I amb un poble sobri com és el nostre, teníem mitjans per aguantar molt temps, mentre hagués durat, potser, la crisi dels altres.

Però, ¿què hi fareu, si mai els problemes econòmics no han preocupat seriosament els nostres governants, o bé si quan els han preocupat ha estat a base d'orientacions merament doctrinàries, atenent-se a sistemes d'economia dirigida i altres elegàncies teòriques, sense coneixement de la realitat?

El cas de Sevilla. — Dubtem que mai s'hagi donat en el nostre país un cas de desorganització semblant com el que fins ara ha patit i segueix patint la terra andalusa, de dos anys ençà. Allí s'han romput tots els vincles socials i fa l'efecte, aquella terra, d'una esfera a la qual s'hagués trencat l'eix rodant per l'espai. Els vincles de conreu de la terra han deixat d'existir; el principi d'autoritat es troba completament decaïgut. I, pel que es veu de fora estant, allí no hi ha garantia per a res ni per a ningú.

Més que res ho ha vingut a demostrar aquesta expedició de sevillans, que en nombre de mil cinc-cents han arribat a Madrid en tren especial, amb el fi de dir al Govern que governi i que no els deixi orfes de les obligacions més elementals de tot govern en un país normalment constituït. Un dia Madrid es va veure sorprès per aquesta ambaixada, que potser no trobaria parió en l'època moderna en cap poble del món, i Madrid va parlar unes hores d'aquests pobres ciutadans desvalguts que anaven a cercar garantia d'ordre, respecte a la propietat i als contractes i seguretat per a les seves persones. El Govern es negà a rebre aquella plena ambaixada, deixant-la reduïda a una senzilla visita de sis delegats, i es diu que aquests sostingueren una extensa conversa amb el President del Consell de Ministres qui es mostrà impressionat per les coses que li explicaren.

Al cap de dos dies, però, la Premsa de Madrid ja no parlà més del fet; i els bons sevillans tornaren a la seva terra, no sabem amb quines promeses i menys amb quines esperances. L'ambaixada havia fracassat perquè el Govern insistia en la seva política de manca d'orientació? Ho ignorem. Prudents i soferts, els sevillans han fet poques manifestacions; i el seu clam sembla que es va perdre entre aquest oceà de la política menuda, de jocs parlamentaris d'oposició i quorum que ara preocupen, i la terra andalusa haurà de seguir sotmesa al mateix règim que fins ara, sense remei per els seus mals.

El traspàs de serveis a la Generalitat. — Es va portant a cap amb una calma que sembla precursora de la mort. Fins ara, només aquells serveis la competència dels quals resultava neta i clara, i sobretot total, en relació amb la Generalitat, han estat objecte de traspàs. Els altres, resten en el món de l'oblit. I quan en ve un, es fan les coses més senzilles amb una parenceria, amb un ambient de dificultats i de calma, que no sembla sinó que el Govern de Madrid ens vulgui donar la sensació que es fa molta cosa, quan en realitat no es fa quasi res. És allò que en termes catalans i nets en diem "tenir-nos contents i enganyats".

Ara mateix, fa dies que està nomenada la Comissió que ha d'entendre en l'estructuració de les matèries referents a l'ordre públic, (comissió que podia ésser nomenada des del primer dia, ja que sembla que no havia d'oferir dificultats fer-ho en la forma primi-

Abans de fer les vostres INVERSIONS EN VALORS consulteu les seves garanties, característiques i perspectives

L. GOMIS

Corredor de Canvi i Borsa

Fontanella, 15 - Barcelona

SERVEI GRATUIT D'INFORMACIO SOBRE TOTA CLASSE DE VALORS

tiva en què ha estat fet). Ha vingut a Barcelona el Ministre de la Governació, oficialment i segons ha dit ell mateix, amb aquest exclusiu objecte. Doncs bé: ¿quina ha estat la tasca del Ministre en aquest servei? Senzillament, presidir la reunió de la gent que ha d'integrar aquella Comissió, i declarar-la constituïda. ¿Això justifica el viatge d'un Ministre a Barcelona? I ¿això és tràmit suficient per aturar-s'hi, en aquest traspàs de tant interès i de tanta importància? Aquesta Comissió es podia constituir el primer dia de constituïda la mateixa Comissió del traspàs; podia prendre possessió immediata de les seves funcions, i podia haver ja fet la seva tasca d'estructuració dels serveis, que en realitat és la que interessa i l'única d'importància. Però així es dona la sensació que es fa alguna cosa, quan en realitat no es fa més que perdre el temps inútilment.

És veritat que ningú, però, no ha cregut que la vinguda del Ministre tingués per exclusiu objecte constituir dita Comissió, sinó que tothom ha vist en el seu viatge motius d'ordre estrictament polític.

Per altra banda, és ben cert, per desgràcia, que el poble de Catalunya es preocupa poc d'aquestes qüestions del traspàs. Ha estat tant el disgust que l'hi han produït les circumstàncies actuals i tan enorme el desengany que se n'ha emportat, que les seves il·lusions han caigut en un pou, i ni els més entusiastes de les reivindicacions de la nostra terra es mostren ara entusiasmats per a defensar ço que en altre temps hauria estat motiu de joia i motiu d'exultació!

El Parlament de Catalunya ha aprovat l'Estatut interior. — Heus ací un altre fet que en circumstàncies distintes hauria també produït entusiasme en el nostre poble: l'aprovació de l'Estatut de govern interior de la nostra terra. Podríem dir que amb ell tenim ja la Constitució pròpiament dita de Catalunya. Però ara, quasi ni el poble s'ha arribat a donar compte de dita aprovació, ja que veritablement l'Estatut aprovat no conté res que signifiqui substància de Catalunya ni es refereix a coses nostres, encara que hom ho vulgui fer creure així.

Un Estatut en el qual no es fa més que copiar els

principis generals de la Constitució espanyola, sense que ni per un sol moment els diputats de la majoria hagin escoltat amb atenció els batecs de l'ànima catalana; en el qual no es fa més que subjectar l'esperit propi a tot allò que pot constituir laïcisme, sectarisme, atac a la propietat, desconeixement del paper bàsic de la família, etc. Com pot interessar al nostre poble?, ¿com hi pot trobar el poble tot allò que en altre temps li feia fer campanyes en pro dels ideals nostres?

Perquè quan hem reivindicat l'ànima i el govern propi de Catalunya no ho hem fet pas a base de principis més o menys jurídics; ho hem fet a base de motivacions espirituals, ja que els principis jurídics no poden constituir altra cosa que l'armadura per a sostenir els grans principis socials bàsics, car sense aquests tindriem una autonomia que ni els mateixos catalans no arribaríem a conèixer ni a tenir mai com a pròpia.

I l'Estatut no respon a res nostre. Per aquesta raó el considerarem sempre una introducció de motius forasters, però mai com a substància del propi país català.

Per darrera vegada? — Fa tres setmanes que en finir aquesta petita revista de la vida pública del país acabàvem demanant: què passarà? Perquè en realitat fa moltes setmanes que ens trobem davant la incògnita de la governació del país posada en entredit.

Durant aquestes setmanes no ha passat res decisiu. Els socialistes cada dia s'han afermat més en el poder; les oposicions cada cop han estat més obstruccionistes i més aferrissades; i el Govern s'ha mostrat constantment més agafat a les seves posicions del banc blau.

Aquesta setmana ja no ens atrevim a demanar novament què passarà. Pot passar tot, però poca cosa de bo creiem que passi. Gran cosa seria foragitar la gent actual del Poder; però no podem pas esperar tampoc massa, massa, de certes oposicions la història de les quals és massa coneguda, sobretot a Catalunya. Cloguem, doncs, els ulls i sense demanar el que passarà, perquè ja ens començaria a semblar ridícul i tot, esperem tranquil·lament...

SI VOLEU FER-VOS EXAMINAR LA VISTA PER UN METGE OCULISTA ESPECIALITZAT, EN LA MILLOR INSTAL·LACIO D'EUROPA, ACUDIU A L'INSTITUT MEDIC OCULISTA COTTET

AV. PORTAL DE L'ÀNGEL, 40 - BARCELONA

ORFEBRERIA SALES BALMES, S. A.

FABRICA d'articles de PLATA DE LLEI i metall blanc. Objectes d'art per a presents.

PREUS DE FÀBRICA

4, PORTAFERRISSA, 4

Els darrers discursos del cardenal Cerretti

PER JOAN LONGÍ

L'insigne diplomàtic deixà estampada la seva ànima en el testament espiritual, que l'*Osservatore Romano* publicà l'endemà de la seva mort. En aquest testament, la humilitat de les idees i la senzillesa de llenguatge són testimoni de la més pura sinceritat; les coses que diu revelen les profunditats del seu amor a Déu i al pròxim.

Durant la ràpida malaltia, les actituds i les paraules del cardenal foren molt edificants. Així que es donà compte de la gravetat del seu estat, cridà tots els seus familiars, i aleshores, aquell cardenal de seixanta anys, que sempre havia sentit fam d'activitat i que cada dia inaugurava noves tasques eclesiàstiques d'esperançadors resultats, digué: "Mireu el que és la vida." Després, amb veu plena i accentuant les paraules afegí: "Us dic i repeteixo que mai no he estat tan ben preparat, i crec que mai més no ho estaria tant com ara, per a poder anar, amb pau completa, vers la mort. El Senyor m'ha fet moltes gràcies, però aquesta és la major de totes. Senyor, jo us agraeixo."

Després, durant les llargues estones de sopor, que li produïa la septicèmia, els seus llavis s'obriren algunes vegades per a dir: "Dio mio... Dio mio..."; i també: "Lisieux... Lisieux...". El dia 13 de maig ha fet cinquanta anys de l'aparició de la Mare de Déu a Teresa de Lisieux, quan tenia deu anys i estava greument malalta. Pius XI havia dit que el dia 13 de maig celebraria una missa en acció de gràcies pel miracle de la curació de la petita Teresa. Sembla que el cardenal Cerretti tenia la mateixa intenció. El diumenge, dia 7, en desvetllar-se a les tres de la matinada, digué: "Mai no havia reposat tan perfectament com aquesta nit. M'ha semblat que assistia a la festa de Lisieux. ¿No havia de celebrar, aquest matí, la missa en honor de Santa Teresina?"

El dilluns, quan monsenyor Ottaviani portà al cardenal Cerretti una benedicció especial del Sant Pare, el malalt féu un gran esforç per a incorporar-se i exclamà: "Digueu al Sant Pare que estic profundament emocionat... emocionat... agraït... fill addictat..."; i caigué novament en el sopor. La cara del prelat ni un instant no deixà de manifestar gran serenitat, i a estones translluïa una alegria superior, com si ja contemplés el cel.

No ens ha pas estranyat aquesta mort del cardenal Cerretti. Temps enrera tinguérem ocasió de llegir unes cartes familiars i confidencials de l'eminent prelat, que no ens edificaren menys del que ara ens ha edificat el seu testament espiritual. I en aquests darrers anys havíem recollit en diferents periòdics múltiples proves de la seva ardent pietat i del seu zel apostòlic.

En canvi, hem de confessar que, en les primeres vegades de veure monsenyor Cerretti, tinguérem més d'una sorpresa. Sabíem que era un home de grans capacitats, que tant el Papa Pius X com el Papa Benet XV l'havien escollit per a exercir difícilíssimes missions diplomàtiques a Sydney, a la conferència de Versalles, a París i en altres indrets. Havíem llegit en periòdics anècdotes més o menys exactes de monsenyor Cerretti, que revelaven un caràcter

jovial i un remacable do de gents, però no ens imaginàvem un segon cardenal Rampolla.

Ara fa deu anys el veiérem per primera vegada. A París, a la basílica de Montmartre, ell portava la Custòdia, en una processó nocturna a l'interior del temple, darrer acte del IV Congrés eucarístic nacional de França, celebrat l'any 1923. La fe i el fervor, amb què monsenyor Cerretti mirava la Sagrada Hòstia, ens recordaren la fe i el fervor amb què, l'any anterior, el Papa Pius XI, en la missa del XXVI Congrés eucarístic internacional, havia presentat la Sagrada Hòstia a l'adoració de la multitud immensa, que omplia la basílica de Sant Pere; aquella fe i aquell fervor de Pius XI, que fan sentir vivament la presència real de Jesús en l'Eucaristia.

Setmanes després, tornàrem a veure monsenyor Cerretti. Fou el dia 19 de juliol, a la capella que els sacerdots de la Missió tenen al carrer de Sèvres. Monsenyor Cerretti havia interromput la cura d'aigües que feia a Vichy i havia tornat a París, per a celebrar una missa pontifical davant del sepulcre de Sant Vicenç de Paül. Feia molta devoció oir les melodies gregorianes, cantades admirablement per un gran estol de seminaristes i de sacerdots de la missió, presidits pel plorat P. Verdier, Superior general. Però encara feia més devoció veure dequina manera el Nunci de París sabia celebrar la Santa Missa, davant de les despulles del qui fou amantíssim pare dels pobres i model perfectíssim de sacerdots.

D'ençà d'aleshores han passat deu anys, que han exigit, a monsenyor Cerretti, activitats esfereïdores. Fins a les darreries de l'any 1926 l'insigne prelat continuà a la nunciatura de París, prosseguint la seva obra titànica, segons qualificació de l'*Osservatore Romano*. L'any 1927 començà les seves activitats de Cardenal de Cúria. Després, en el transcurs de sis anys i mig, Pius XI ha anat acumulant sobre el cardenal Cerretti càrrecs d'importància, de responsabilitat i de treball meritori. El qui en l'Anuari Battandier llegeixi la inacabable llista de congregacions religioses, de les quals el cardenal Cerretti era protector, s'esgarriarà de pensar la feina que aquesta llista suposa, la correspondència epistolar que cal sostenir amb totes les congregacions protegides i els assumptes d'aquestes congregacions, que cal gestionar a la Cúria Romana. L'activitat del cardenal Cerretti tenia quelcom de prodigios.

Darrerament Pius XI nomenà el cardenal Cerretti bisbe suburbicari de Velletri. El dia 30 d'abril féu la seva solemne entrada a la capital de la diòcesi. Una crònica digué que aquesta entrada restaria inoblidable en la història de la ciutat mil·lenària. Fou realment una manifestació grandiosa i emocionant. El cardenal Cerretti, que no es planyia mai, es prodigà aquell dia a Velletri, i agafà un fort refredat, que es convertí de seguida en una broncopneumònia i, degut a una diabetes avançada, la malaltia fou mortal. Parlant de l'entrada a Velletri i de la mort, que en fou la conseqüència, ha dit l'*Osservatore Romano*: "A la llum de la fe i de la caritat cristiana el cardenal Cerretti no podia desitjar una fi més bella."

A la catedral de Velletri, el nou bisbe pronuncià un magnífic sermó, que fou un himne a l'amor a Déu i a la pau. Digué que no pot haver-hi tranquil·litat en el cor i pau en l'esperit on manca l'amor a Déu i al pròxim, i que, com a pastor i pare no podia desitjar cosa millor als seus diocesans que la pau, però la veritable pau de les ànimes, la pau de Jesucrist.

Com a cardenal protector de totes les Conferències de Sant Vicenç de Paül, el dissabte, dia 6 de maig, l'insigne prelat havia de pronunciar un discurs en l'assemblea de presidents de les Conferències d'Itàlia, que es reunien a Roma per a commemorar el primer centenari de la fundació d'aquesta magna obra. El dijous anterior, el cardenal Cerretti, abans de ficar-se al llit, per a no aixecar-se'n més, acabà el discurs, que llegí el president del Col·legi de rectors de Roma. El discurs del cardenal Cerretti fou un eloqüent panegíric de Frederic Ozanam i de la seva obra, i en un dels paràgrafs finals deia:

"En l'amor a Jesucrist en la persona dels pobres Frederic Ozanam trobà el secret de la seva santedat, que no fou una santedat ordinària, sinó que pujà a les cimes de l'heroisme. ¿Fins a quin punt,

ell es preguntava, cal estimar Jesucrist en el pobre? I coratjosament responia: Fins al martiri. En aquesta terra enfredorida, ens toca a nosaltres els catòlics reanimar la flama que s'apaga. Ens cal recomençar l'època dels màrtirs, perquè hi ha un martiri possible a tot cristià: ésser màrtir significa donar la seva vida per Déu i pels seus germans. Ésser màrtir vol dir tornar al cel tot allò que n'hem rebut. Ara bé, aquesta ofrena està en les nostres mans. Nosaltres hem d'escollir l'altar on portar nostra ofrena, les divinitats a les quals consagrarem la nostra joventut i les temporades que vindran després. ¿Serà als peus de l'idol de l'egoisme o al santuari de Déu? Apòstol i màrtir. Tal fou el somni de Frederic Ozanam, i la seva constant aspiració. I fou realment apòstol i màrtir de la caritat i de la veritat."

Durant la seva vida, el cardenal Cerretti havia fet nombrosos discursos en diferents idiomes, que havien produït espontanis entusiasmes en tota mena de públics. En els darrers discursos, s'ha manifestat millor que mai l'apòstol predicador. I al final del darrer de tots, en voler retratar Frederic Ozanam, s'ha retratat ell mateix, que ha estat, en aquest món, un apòstol i un màrtir de la caritat i de la veritat.

Moviment catòlic

Les ciències socials i els catòlics italians. — La Universitat catòlica de Milà té una "Unione cattolica per le Scienze Sociali", que va ésser fundada en 1930 per a promoure les investigacions en el camp de la sociologia per tal de difondre la doctrina catòlica i la influència del Cristianisme pels pobles civilitzats. D'ençà de 1931 es publica un *Foglio bibliografico bimestrale* que és un suplement de la *Rivista internazionale de Scienze Sociali*, editada per la mateixa Universitat milanesa. Demés, aquesta "Unione" cada any obre concursos per a premiar estudis socials amb borses de viatges. Els temes dels concursos d'enguany són: "El Catolicisme i el Protestantisme en l'evolució històrica del capitalisme modern" i "Doctrines econòmiques i polítiques en els estats pontificis".

Ha començat la publicació d'una biblioteca d'estudis socials els primer volum de la qual és "Les encíclics socials de Lleó XIII i de Pius IX", que acaba de publicar-se. Aquest llibre, que ve a contenir el programa de les activitats d'aquesta biblioteca, és d'una forta envergadura i d'una alta valor científica. Porta el text de les encíclics *Rerum novarum* i *Quadragesimo anno* en llatí i en italià, compara les doctrines contingudes en les dues encíclics i en altres documents papals sobre el problema social. En el pròleg es posa de relleu la importància que les dues encíclics tenen per a establir la doctrina social catòlica i la influència que la *Rerum novarum* ha tingut en la política social i econòmica dels estats. Els editors declaren molt justament les intencions de Lleó XIII i de Pius XI quan els consideren com els advocats d'una reforma social que ni cristallitza en el radicalisme ni se circumscriu en un conservadorisme estret.

Aquest primer volum de la biblioteca de la "Unione cattolica per le Scienze Sociali" és un magnífic preludi de la gran tasca que es proposa desplegar.

Luxemburg. — Un assaig de l'organització per estaments o professions. — El gran Ducat de Luxemburg acaba d'establir l'organització per estaments o professions. És cert que molts dels detalls d'aquesta organització són inaplicables en altres estats, tal com s'apliquen en aquest minúscul país de 26.300 habitants. És, però, interessant de conèixer la nova organització social d'aquest gran Ducat, la qual segueix en molts indrets el camí fixat pel Sant Pare Piu. XI en l'encíclica *Quadragesimo anno*.

El Govern luxemburguès va partir de la idea que és un deure de l'estat donar una forma legal a la vida social i cridar els diferents estaments, segons la llur organització, a col·laborar a l'estructuració de l'estat. Per mitjà de la llei s'han establert cinc cambres estamentals: pagesos, comerciants i industrials, oficis, funcionaris i obrers. Aquestes cambres tenen el dret d'haver d'ésser consultades pel Govern en certs problemes i disposen d'una gran independència. Han d'ésser escoltades en totes les qüestions de caràcter legal o econòmic que les afecten. Tenen el dret de presentar projectes de llei i cau sota llur jurisdicció la inspecció de l'ensenyança tècnica. Recapten els mitjans econòmics necessaris per mitjà d'aportacions obligatòries dels llurs socis. Tots aquells professionals que podien ésser inscrits a una de les cinc cambres, hi han estat inclosos, *ipso facto*, per la llei i estan obligats a pagar les quotes. Si es produeix alguna diferència entre el Govern i les cambres estamentals sobre un projecte de llei acordat per aquestes, el govern té el dret de decidir; si hi ha hagut avinença llavors el Govern i el Parlament examinen la llei per tal de saber si la llei projectada està d'acord amb el bé comú.

El Govern té dret a dissoldre les cambres estamentals; ha de vetllar, però, perquè dins el termini de tres mesos siguin convocades de nou. El Govern pot prendre part als consells i a les decisions de

les cambres per mitjà d'un delegat. En establir aquesta organització es desitja que les representacions dels estaments tinguin el control o elaborin les lleis que tenen un caràcter social-estamental, mentre es reserva al parlament polític el vetllar pels interessos generals de la vida pública.

Hongria. — Les activitats de l'Acció Catòlica. — Sota la presidència de l'ex-president de ministres Dr. Huszar s'ha constituït a Hongria la secció de l'Acció Social Catòlica. Aquesta establirà una sèrie d'activitats cada una de les quals tindrà una missió determinada. Es posa l'obligació de la formació social i cívica de l'individu; vol formar una *élite* la qual, després d'haver-se preparat sòlidament i sistemàtica, ha de prendre la direcció del moviment social hongarès, ha de publicar una literatura sòlida i completa sobre els problemes socials, ha de tenir la direcció espiritual dels diferents estaments i professions catòlics, ha d'elaborar projectes encaminats a portar a la pràctica les encíclics de Lleó XIII i Pius XI, etc., etc.

L'auto de fe dels llibres que contenen doctrines antialemanyes. — Ningú potser no ha atacat tan

durament el *Syllabus* de Pius IX i l'*Index* romà com els protestants alemanys per una banda i els lliurepensadors per altra banda. El temps, però, es venja d'una manera definitiva. A Espanya, per exemple, mai no havíem viscut una censura de la premsa tan dura i una intolerància tan pueril com d'ençà del canvi de règim. I a Alemanya aquells que més defensaven el lliure examen i atacaven la censura eclesiàstica estableixen avui dotze proposicions que resumeixen els principis que han de regular l'examen dels llibres escrits contra l'esperit alemany. Cosa curiosa, en aquestes proposicions es pondera singularment la puresa de la llengua; es remarca que aquesta i els escriptors arrelen en el poble; es reclama que els jueus hagin de publicar les seves obres en caràcters hebreus; es demana la selecció dels professors i dels alumnes; es combat durament l'intellectualisme jueu.

Tots els abrandaments nacionalistes es caracteritzen per la violència i la intolerància. Però l'enemic havia sembrat tanta quantitat de mala llavor en el món intel·lectual alemany i d'allí s'havia difós per tot arreu de tal manera que una acció contra el mal llibre es feia necessària.

Llibres nous

La Ciutat de Déu. Vol. I. Versió del P. Xavier d'Olot, O. F. C. Col·lecció Sant Jordi. Editorial Barcino.

I

Acaba d'ésser vertida al català, en els seus primers tres llibres, una de les obres més grans de Sant Agustí i una de les obres més plenes de la literatura universal. Amb la publicació de *La Ciutat de Déu* veig com van realitzant-se els somnis que tant em turmenten. Fa dos anys justos, dia per dia, que en aquestes mateixes planes em dolia profundament de la manca de literatura apologètica, catòlica, en llengua racial. I deia si no era l'hora de pensar d'anotar les obres caps de la literatura universal dins el camp apologètic. Als pocs mesos em sorprenia la publicació d'un llibre que en la diada del llibre va endur-se'n ben segur les preferències del públic català: *Confessions* (1), de Sant Agustí. Bella obra per tal d'introduir a Catalunya una literatura que fins el present no hem tingut, puntal de l'esperit. I bella obra, més, per tal d'introduir allò que un amic en deia una literatura de convertits (2). Les preferències que de molts anys ençà tenim per la doctrina agustiniana i l'amor a la qual ens ha vingut entre altres obres per la famosa obra de Lluís Bertrand, feren encara créixer el somni de veure bentost anostrades les obres de caire apologètic tant com en la nostra llengua, en el pensar del nostre poble. Demés, obres així encarregades d'ésser vertides a la nostra llengua per ho-

mes entesos i ben curosos del pensament de l'autor traduït, com oi més del seu, de vegades, estil personal, havien de romandre en el moment cultural de l'hora present. Digui's el que es vulgui: un poble on de molts anys no s'ha produït una obra cim, traduccions dels clàssics pagans i cristians, com les tres edicions alhora de la Bíblia, han d'ésser fiders prou vius i prou nobles per no desaparèixer així d'aquí uns quants cents anys, quan no quedarà nom ni moment de tants llibres que es publiquen i que més valdria que s'afollessin. Per cada deu un, i encara! Per altra banda, un català força fixat ja de present havia d'abellir-se molt a parlar-hi l'ànima grega i llatina i romandre com a monuments de llenguatge per als nostres fills. Quan d'aquí cent o més anys voldrà estudiar-se la part tan sols literària del català actual, com la part d'estilística merament pròpia del català, on caldrà d'acudir serà a les traduccions a què fem referència.

II

La present traducció de *La Ciutat de Déu*, sota la cura del P. Xavier d'Olot, ve, doncs, a fer-nos conèixer més i més el pensament agustinian. ¿Quan podrem dir això de Sant Tomàs, i tenir traduïda la seva *Summa Contra Gentiles*, viu arsenal d'apologètica? Aquests llibres ens calen, amic lector; aquest de Sant Agustí ens calia, ens cal ara. Llàs-

(1) *Confessions*. — Versió del Dr. Josep Llobera. Editorial Gili, 1931.

(2) Vegeu el substanciós pròleg del Dr. Carles Cardó, a *Confessions*, de S. Agustí, versió de R. Llates. Volum I. Editorial Barcino, 1928.

galetes
Birba

**SÓN RECOMENADES
COM LES MILLORS**

tima, però, que la seva grandària no faci permisible d'ésser publicat en un o dos volums, puix que aquests llibres va malament de llegir-los a salts i embornades; i si ja el coneixeu, vos lleva de fruir l'estil acurat del seu traductor.

Del P. Xavier d'Olot havia llegit ha uns anys alguna que altra poesia a *La Nova Revista* i darrerament sé que ha publicat un llibre de versos el qual no m'ha llegut de llegir, però del qual Montoliu tingué una bona impressió. Ço que coneixia del Pare traductor, i allí fou on vaig copsar els perspicac traductor, excellent llatísta que és el nostre Pare caputxí, és la versió catalana de *Fèlix*, obra de Marc Misvai (3), que figura en l'únic volum de les obres completes del bisbe de Barcelona Sant Pacià. Quan el nostre autor hagué publicat la traducció de Marc Minvai, i l'amic P. Martí de Barcelona va dir-me que el P. Xavier treballava en la traducció de *La Ciutat de Déu*, vaig pensar encontinent que l'obra de Sant Agustí havia trobat un excellent traductor per tal de fer parlar en català el pensament que hi ha dins d'aquella obra.

Jo tinc el costum de prendre notes tot i anant llegint i estudiant, i he de dir que en la lectura de la present traducció he anotat l'ús que el seu traductor fa d'una sèrie de mots i verbs del català antic i els quals mots i verbs és hora de fer revenir a la seva valor actual, emprar-los per tal de llevar-los tota valor arcaica, com semblantment l'ús d'algun llatíisme. Vegi's, entre altres, sinó: estossador, endurar, estifollada, allevar, forfet, etzufar, crebantar, asserir, àvol, noure, escaltrit, deperir, abalida, tots els quals mots i verbs ens revelen el coneixement que el traductor té de la llengua catalana antiga i del llatí. Altrament, però, em permeto de fer remarcar al P. Xavier d'Olot unes quantes incorreccions de llenguatge que la impremta, ben segur, ha comès: a la pàgina 81, última ratlla, apareix un *geia* per *jeia*, del verb jeure o jaure; a la pàgina 37, figura un *l'* davant el verb haver el qual article apòstrof ha d'ésser convertit en *d'* per desfer el castellanisme; també he encontrat un prevaldre per prevaler, pàg. 133, i un estés per estigués, pàg. 177. Semblantment la impremta ha convertit un complement directe en indirecte en escriure dos als per els a la pàg. 155. Que el P. Xavier d'Olot em perdoni aquesta petita anotació; però veient que ell accepta del tot el català modern i curós a ultrança com jo sóc en les qüestions de llenguatge, no puc estar-me de revelar-li aquestes petites tares d'impremta, si tares de llenguatge pot dir-se'n, que crec que deuran figurar en una corregenda en acabar l'últim volum de l'obra traduïda.

III

Pot fer, la present traducció, un gran bé en el nostre poble, majorment dins l'estament del poble una mica preocupat d'aquells problemes bàsics de la

vida. L'obra de Sant Agustí vol a bastament provar, i prova a bastament, que en el món hi ha dues lluites: la de l'amor del segle i la de l'amor de Déu. Aquest pensament podríem dir que és el pensament que broda de cap a cap l'obra suara traduïda, i pensament que el nostre gran Sant i gran convers ha repetit en mant indret de les seves obres: "En la present vida estan constantment en lluita dues amors, l'amor del segle i l'amor de Déu. El que triomfa de les dues amors atreu a ell l'amat com un pes. No són els peus o ales el que porta a Déu, és l'amor; i és l'amor oposat i no els nusos o els llaços corporis ço que ens constreny a romandre a la terra" (4).

Aquestes dues amors, lectors, s'enduen les preferències de l'albir humà i hi ha qui es decanta per l'amor de Déu i qui que es decanta per l'amor del món. El llibre auri de Sant Agustí que ens fa veure això pot amenar-nos, en acabar-lo, a veure tan sols l'amor de Déu, a deixar tot el llord i jussà de la vida per tal de fer d'aquest món una ciutat de Déu. Llavors la lectura atenta que haurem fet de l'esmentat llibre haurà d'avivar-nos més i més aquella flama d'amor que, ai!, en tants s'ha apagat temps ha.

En l'agonia del món contemporani tempestat pel cor i pel cervell, amb tantes de coses foranes, *La Ciutat de Déu* produirà a Catalunya — n'estem segurs — una impressió de salut i pot fer revenir a penitència. En el pensament del traductor com en el meu en fer-ne aquesta nota estic segur que no hi ha altre ànim. Que la feina tan cara del seu traductor sigui profitosa per a tants de catalans que trampelegen, i acreixi la fe d'aquells qui han sofert minva. I aquells qui n'estiguin plens, que semblantment els l'acreixi i sempre més els la mantingui.

J. MIQUEL I MACAYA

(3) Sant Pacià. — Obres. Versió de mossèn Riber. — Marc Minvai, *Fèlix*. Versió del P. Xavier d'Olot, O. M. C. Pàgs. 141 a 252.

(4) Serm. 344 (t. 39, col. 1512). Esmentat per Guilloux, en el seu preciós llibre *El alma de S. Agustín*, versió castellana d'Ignasi Núñez, pàg. 188, 1930.

Cerebrino Mandri

És cosa ja sabuda: Tot bon català un CEREBRINO MANDRI tindrà
Us farà sempre bons serveis en els casos de sofriments aguts i crònics

No perjudica mai.

Preparat per FRANCESC MANDRI
metge i químic farmacèutic.

Provença, 203 - Barcelona

BIOSER FORTIFICA

L'escomesa sectària

PER J. CIVERA I SORMANI

Hi ha odis que no us els expliquen. ¿Podrien dir-nos els homes que en aquests moments persegueixen Jesucrist, com en aquells temps que els seus enemics van portar-lo al cim del Calvari, per què l'odien? Segurament no sabrien dir-nos-ho. Quan Pilat preguntava a les turbes què havia fet Jesús, aquestes responien: "Volem que mori! Crucifica'l!" Ara es repeteix la mateixa escena: les turbes inconscients demanen que Jesús sia crucificat.

Els jueus cridaven, dient: "Si deslliures aquest no ets amic del Cèsar, perquè tot aquell qui es fa rei va contra el Cèsar." Els sectaris, imitant aquells jueus, diuen alçant la veu: "Si no perseguiu l'Església i els Religiosos no sereu amics de la República, perquè tot aquell qui accepta un altre poder va contra la seva sobirania."

Pilat reconeixia que Jesús no era mereixedor del martiri terrible i humiliant de la crucifixió, però tement que els jueus aconseguissin que l'emperador Tiberi el destituís, va claudicar. Si en aquests moments algun Pilat claudica, tot i sabent que els Religiosos són innocents, que no oblidí que baldament es renti les mans davant el poble i digui: "Jo sóc innocent de la sang d'aquest just: vosaltres veureu", mai més no es podrà treure les taques roges de les mans.

Si us agenolleu davant una imatge de Jesús crucificat, i amb els ulls ben oberts i amb l'ànima ben serena li contempleu la faç, us preguntareu com és possible que tingui tants enemics. És tan dolç i tan suau que la seva imatge us produeix un goig inexplicable. Si ara davallés de la Creu del sacrifici i del dolor, penseu, i traspassés la llinda de les portes del temple, el cel s'inundaria de llum i les roses perfumarien els aires. Els infants anirien al seu encalç i la tórtora parrupjaria dins la verdor llustrosa del fullatge.

En aquests moments de prova, la contemplació de Jesucrist us reconforta. Els seus enemics pretenen foragitar-lo del cor del poble perquè en la vida triomfi la matèria. Jesucrist, però, no serà foragitat. Malgrat l'escomesa dels sectaris, sempre tindrà seguidors. ¿No heu contemplat mai un bosc després d'un incendi? Les flames devoradores han convertit els arbres esponerosos en cendra voleiadissa. La mort plana damunt el bosc incendiat. Contemplant aquella negror esfereïdora exclamem: ¡Quina tristesa! Aquest paratge mai més no serà bell. Però heus ací que brilla el sol damunt el bosc incendiat i cau l'aigua fecundant del cel, i l'herba torna a verdejar damunt la terra ennegrida i en els aires hi

ha una gran xiscladissa d'ocells. La vida torna a triomfar. El mateix passa en l'ordre espiritual. En aquests moments les flames sectàries devoren la casa de Déu i el recer dels fills predilectes de Déu. Però els sectaris no podran devorar la llum que irradia Jesucrist damunt les ànimes que l'estimen, i aquesta llum esvairà les tenebres i tornarà a fer triomfar l'amor i la caritat.

Despenjant el Crucifix dels murs d'una escola, Déu no desapareix. És fàcil trossejar una imatge, però és impossible vèncer el poder de Déu. Si us buiden els ulls, ¿podreu negar l'existència del sol, perquè no el veieu resplendir? L'home és massa petit per evitar que Déu segueixi governant el món. Combatre Déu és el mateix que proposar-se buidar el mar amb una conquilla. Ara els sectaris fan voleiar les campanes perquè ha estat aprovada la llei de Confessions i Congregacions religioses.

I bé, senyors sectaris: ¿creieu de bona fe que la vostra obra serà perdurable? El poble reacciona contra l'escomesa sectària. Veurem què dirà el dia que pugui manifestar-se. Després de l'atropell que els sectaris acaben de cometre, ¿estranyarà algú que els catòlics no creguin en les excel·lències de l'actual règim? ¿Podem creure en els seus homes representatius, si han ferit els nostres sentiments més íntims?

La premsa addicta al Govern ha demanat que s'obri de bat a bat la frontera perquè puguin penetrar al nostre país els jueus que són perseguits a Alemanya. Tingueu la seguretat que si els jueus escampats arreu del món vinguessin a establir-se a Espanya, ningú no els molestaria. Podrien alçar sinagogues en les places públiques. Si vingués un núcli de protestants, de mahometans o de budistes, tampoc serien molestats. Els dardells enverinats són per als deixebles de Jesucrist.

Quin honor més gran que ens fan els sectaris! Els únics enemics dels maçons són els catòlics! Jesucrist és el blanc de totes les ires. Si ells ens persegueixen és perquè consideren que la Religió catòlica és la veritable. No us entristiu, catòlics, davant l'escomesa sectària. Ells passaran i l'Església seguirà ferma enllà dels segles. La llum de Crist que portem dintre l'ànima mai no s'extingirà. Ara cri-den i gesticulen perquè creuen que han vençut; però quan els crits no percudeixin els aires s'adonaran que han perdut el temps. Per a fer desaparèixer la Religió caldria que ens fos arrabassada l'ànima que portem dintre el pit. I l'ànima ni ara ni mai no ens la prendran.

CAMISERIA - CORBATERIA - MITGERIA - GÈNERES DE PUNT

MAS i ROCA

CAMISERS

CASES ESPECIALITZADES PER A LA MIDA

24, Portaferriça, 26 - Telèf. 17642 - BARCELONA - 16, Fontanella, 16 - Telèf. 12211

Butlletí d'ACCIÓ POPULAR

Nou Reglament de l'Acció Catòlica

Ha estat publicat un nou Reglament de les Junes Diocesanes d'Acció Catòlica de Barcelona, el text del qual coneixen segurament ja molts dels nostres lectors. Ens plau de subratllar des d'aquesta Secció un fet tan important per a tots els militants de l'Acció Catòlica a la nostra Diòcesi, ja que el Reglament esmentat constitueix una veritable reestructuració de totes les forces cristianes que desenrotllen aquest apostolat tan necessari avui dia i tan estimat i desitjat pel Papa: l'apostolat seglar sota el guiatge de la Jerarquia.

I en comentar la reestructuració esmentada — en perfecte acord amb el magnífic impuls de reorganització general que homes meritíssims han emprès arreu d'Espanya, segons les normes dels Reverendíssims Prelats i els anhels i estímuls de la Seu Apostòlica, no hem de fer-ho sense palesar novament de part nostra no un mer acatament obligat, sinó una adhesió franca, fervorosa, entusiasta envers tot allò que emana de l'Autoritat eclesiàstica, acompanyada d'una manera especial en aquest cas d'un sincer optimisme i d'una noble satisfacció en constatar la sensació de plenitud i de totalitat que produeix ja el panorama de les nostres institucions catòliques — suara més estretament unides i coordinades, sota la presidència de les benemèrites Junes Diocesanes, — les quals s'estenen ja a tots els camps d'acció i a totes les necessitats espirituals que exigeix la moderna tècnica del proselitisme religiós i que fa imperiosament ineludibles les circumstàncies adverses que travessa l'Església en el nostre país.

L'Acció Catòlica presenta ja l'aspecte encoratjador d'un exèrcit nombrós i disciplinat, que emprèn sense vacil·lacions els viaranyos que menen a la victòria. Ni amb impaciències, ni amb defalliments aconseguirem la fita desitjada; és amb constància, amb abnegació, amb el treball de conquesta, amb l'esforç tenaç i perseverant de cada dia que assolirem de veure realitzat el fermíssim propòsit, l'alta ambició que ha de tenir tot fidel cristià: el de retornar el món a Crist.

Endavant, per l'Acció Catòlica! D'ella cal esperar, ens diu el Sant Pare, la recristianització de les masses. Llancem-nos-hi, per tant, amb viu entusiasme. Aquest és el mot d'ordre que la nostra entitat ha anat trametent sempre i particularment en aquests darrers temps, als seus adherits.

ACCIÓ POPULAR, des del lloc d'honor que li ha estat assignat en les fileres de l'Acció Catòlica barcelonina, aportarà la seva modesta però incondicional i decidida cooperació a aquesta magna obra dels nostres temps, al servei de la qual posarà totes les seves energies per tal de contribuir a la seva màxima difusió i a l'acompliment de les seves enlairades finalitats.

Les publicacions d'ACCIÓ POPULAR

Amb la recent aparició de dos nous periòdics defensors de les doctrines d'ACCIÓ POPULAR: el

Butlletí d'Acció Popular i Dependent!, el quadre de publicacions de la nostra entitat ofereix ja un falaguer aspecte, que ens plau de constatar en aquesta nota per a estimul i encoratjament de tots.

Ultra el setmanari CATALUNYA SOCIAL, revista que uneix al sòlid prestigi de la seva ja llarga tradició, el de la seva gran difusió arreu de Catalunya, i que és òrgan general d'ACCIÓ POPULAR, aquesta publica el ja esmentat *Butlletí d'Acció Popular*, que apareix mensualment i és portantveu de la nostra entitat central de Barcelona; *Dependent!*, també mensualment, portantveu de la Unió de Dependents d'ACCIÓ POPULAR (U. D. A. P.). Les nostres Delegacions de Tàrraga, Balaguer, Berga i Solsona: la primera publica el setmanari *Acció Comarcal*, la segona el quinzenari *Acció* i les dues últimes el també quinzenari *Acció Popular*.

"L'organització de la caritat"

El nostre volgut col·lega *El Matí* reproduceix l'interessantíssim article que el nostre il·lustre Secretari General, Doctor Antoni Griera, va publicar en aquestes pàgines sobre "L'organització de la caritat".

El Matí fa precedir la seva reproducció, pel següent comentari que ens plau de transcriure:

"Reproduïm del nostre estimat col·lega CATALUNYA SOCIAL, un article que planteja a l'Acció Catòlica de Barcelona un dels problemes més aguts de l'hora present. Voldríem contribuir a la seva major difusió, per tal de facilitar-ne la solució que el seu il·lustrat autor hi espera amb la col·laboració de tots."

"Dependent!"

Ha sortit el segon número de *Dependent!*, òrgan de la Unió de Dependents d'ACCIÓ POPULAR, amb el següent sumari: "Ha arribat l'hora". — "L'organització per estaments", per A. Griera, Secretari General d'ACCIÓ POPULAR. — "Conclusions de la Ponència presentada per la U. D. A. P. a la segona Assemblea d'ACCIÓ POPULAR". — "Declaració de principis formulada per la Confederació Internacional dels Sindicats Cristians". — "Amics de *Dependent!*" — "Vida social".

GIRONA

El passat diumenge, dia 14, el nostre Vice-Secretari, Sr. Joan Blanch i Boés, donà a Girona la seva anunciada conferència sobre el tema "Necessitat de l'educació cívica de la dona en les circumstàncies actuals", al local del Centre Cultural; hi assistí un selecte auditori. Presidiren representants de les Junes Diocesanes d'Acció Catòlica de la Dona i Joventut Catòlica Femenina, entitats organitzadores de l'acte, el Consiliari de les quals M. I. Dr. Domènec Campmoll féu la presentació del conferenciant.

Aquest desenrotllà el tema anunciat posant de relleu la necessitat de l'Acció Catòlica, una de les branques de la qual — digué — és la formació cívica. S'estengué en diverses consideracions sobre la inter-

venció de la dona en la vida pública en defensa dels drets sagrats de la Religió, de la Pàtria, de la Família, de l'Escola, de la Justícia Social i de la Pau, glossant cada un d'aquests aspectes, excepte el de l'Escola que deixà només apuntat per tal com és tema d'una altra conferència del cicle.

El conferenciant fou objecte d'una perllongada ovació.

Després de l'acte el Sr. Blanch i Boés es posà en contacte amb alguns elements gironins adherits a ACCIÓ POPULAR, tractant de les seves activitats a les quals volen donar un nou impuls.

La conferència de demà, diumenge, anirà a càrrec del nostre estimat redactor l'eminent publicista senyor Joaquim Civera i Sormani, i versarà sobre Beneficència.

BAGUR

També fou diumenge passat que el distingit membre de la Secció de Propagandistes d'ACCIÓ POPULAR, el jove i ardit orador Sr. Martí Fusté i Salvatella donà una conferència a Bagur, la qual fou oïda devotament per un públic nombrós i entusiasta que aplaudí xardorosament el conferenciant. Aquest amb paraula convincent i càlida glossà aspectes interessants del nostre ideari, de gran actualitat en aquests moments, posant de relleu la necessitat que els catòlics treballem amb tota valentia per tal de contrarestar l'escomesa sectària, la qual cosa assolirem amb una labor àrdua i indefallent, perquè en compliment de la divina promesa, l'Església sortirà sempre triomfant de les persecucions i dels greuges.

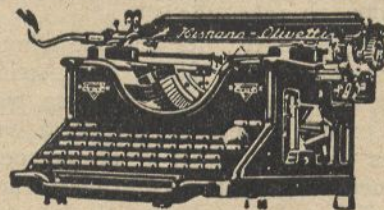
Els enemics de la civilització cristiana

El comunisme no pretén únicament de donar una nova estructura a la societat que despectivament anomena burgesa, sinó que es proposa bandejar dels pobles d'occident la civilització cristiana. S'equivoquen els qui creuen perillós el comunisme perquè té una falsa concepció del treball, del capital i de la propietat. El veritable perill és el seu materialisme. A Rússia, han fracassat les doctrines comunistes, però ha triomfat la matèria. L'espiritualitat russa, ha plegat les ales, i ha fugit d'aquelles terres. El comunisme és una doctrina utòpica que mai no triomfarà en cap poble de la terra. No triomfarà perquè és contrari a la naturalesa de l'home. Lenin, abans de morir, es va donar compte del seu fracàs. El comunisme pur no va poder implantar-se perquè els russos són de carn i ossos com la gent dels altres països. L'error cabdal dels qui pretenen donar una nova estructura a la societat, és considerar l'home com un ésser abstracte. Creen un home fals, i el fan girar entorn de llur sistema filosòfic. En compte d'especular damunt un home real, especulen damunt un home que es mou dins del món quimèric de la fantasia. El cristianisme es humà, perquè no mutila l'home ni nega la seva personalitat, sinó que té en compte les seves necessitats, els seus defectes i les seves virtuts. Hem de considerar l'home tal com és en realitat, i no tal com nosaltres voldríem que fos.

Si en alguns pobles d'Europa el comunisme té un gran nombre de representants al Parlament, és degut als obrers sense feina. Generalment, l'home que no es pot pastar el nostre pa de cada dia amb el seu propi esforç, no creu en l'eficàcia de les solucions jurídiques per endegar la vida del treball, sinó en la revolució caòtica i trasbalsadora. Els obrers comunistes que es troben en atur forçós, haurien de comprendre que, si els grans estadistes que avui es preocupen de la solució dels problemes que hi ha plantejats en el món del treball no poden evitar la crisi que es va estenent arreu de la terra, molt menys ho aconseguirien si governessin els homes indocumentats. ¿Què passaria al món si de cop i volta hi hagués una subversió de valors, i els qui avui es troben en un pla inferior es colloquessin al cim del poder? Tornariem altra vegada als temps primitius:

únicament viurien els més forts, en l'ordre físic, i sucumbirien els més febles. La ciutat seria una continuació de la selva. Els comunistes incultes s'han de convèncer que hom no pot prescindir de la ciència ni de la tècnica. No oblidin, els qui són partidaris de la igualtat absoluta, que al món triomfarà sempre l'aristocràcia de l'esperit i de la intel·ligència.

Hem dit que els comunistes eren enemics de la civilització cristiana. Ho demostrarem en poques paraules. L'article 65 de la Constitució soviètica declara que no poden ésser electors ni elegibles, els bojos, els condemnats per robatori o delictes infamants, i "els ministres del culte i servents de les esglésies". El Govern soviètic converteix els temples en cinemes i casernes. L'any 1919 el Poder soviètic ordenà que fossin destruïts els sepulcres dels patriarques. El dia 23 de febrer de 1922 va aparèixer un decret declarant obligatori el lliurament dels objectes sagrats que pertanyien a l'Església ortodoxa i catòlica. El dia 3 de març de 1923, es va representar un vodevil a la catedral de Moscou. En el bar hi havia un rètol que deia: "Ací hom ven vi de dir missa." L'any 1922, fou martiritzat l'arquebisbe Cieplak, cap de l'Església catòlica a Rússia. Les seves despulles foren calcinades en unió dels cossos de nou bandolers de camins que havien estat executats.

Hispano Olivetti M. 40

La màquina de qualitat SUPREMA a un preu RAONABLE
FABRICADA A BARCELONA

Guanyadora del Campionat de Mecanografia de Barcelona

Via Laietana, 37 - Tel. 14734 - BARCELONA

FOMENT DE PIETAT
Dinové centenari de la Redempció

La Passió de Nostre Senyor Jesucrist
segons els Sants Evangelis

Edició il·lustrada amb molts gravats,
reproducció dels quadros més cèlebres
antics i moderns. Llibre de 162 pàgines

En rústega, pta. 1 — Enquadernat, ptes. 2,25

**MEDITACIONS DE LA SAGRADA PASSIÓ
DE NOSTRE SENYOR JESUCRIST**

pel CARDENAL WISEMAN

Traducció catalana de JOSEP CARNER
Mestre en Gay Saber

Llibre de 250 pàgs. — Segona edició

En rústega, ptes. 1,50 — Enquadernat, ptes. 2,50

PUBLICACIONS DE L'OFICINA ROMÀNICA

**Consultes
de
Llenguatge**

QUADERN PRIMER

pel

SECRETARI DE REDACCIÓ

**130 pàgines
2,50 pessetes**

**ANY SANT
1933**

Si voleu visitar Roma entereu-vos
abans dels viatges organitzats pel
PATRONAT PRO-JERUSALEM.

Diverses combinacions i preus.

Viatges
i vuit dies d'estada a Roma:
375 ptes.

DELEGACIÓ PER CATALUNYA
FOMENT DE PIETAT

FOMENT DE PIETAT

**Serie de 12 fulles populars
referents al dinové centenari
de la Redempció**

1. Invitació del Papa.
2. Any de santificació.
3. L'Eucaristia i el sacerdoci.
4. Passió, Crucifixió i Mort de Jesucrist.
5. Maria constituïda mare nostra.
6. La Resurrecció de Jesucrist, penyora de la nostra.
7. El Sagrament de la Penitència.
8. El primat de Sant Pere.
9. Ascensió de Jesucrist als cels.
10. L'Adveniment de l'Esperit Sant.
11. Inici triomfal de la Predicació Apostòlica.
12. Crist venç, Crist regna, Crist impera.

Preu: Un centenar, ptes. 1,50

OSTRAINA

Laboratori: **Casa Santiveri, S. A.**

El millor reconstituent orgànic. Preparat amb la part calça de l'ostra. **RIC EN FOSFATS.** Especial per als vells i nens i molt eficaç en la neurastènia, cerebral, anèmia, tuberculosi i malalties dels ossos.

Call, 22 - Balmes, 5 - Trafalgar, 7 - Mallorca, 247

Ultra
SIMPLEX
ASPIRADOR
PARA EL
POLVO
EL MAS ECONOMICO
CASA ROSICH
RDA. S. PEDRO, 7
PUERTA DEL ANGEL, 25
TAPINERIA, 33
TELEFONOS:
10023 y 10013
Demostraciones gratis a domicilio

ECONOMIA

Balsells

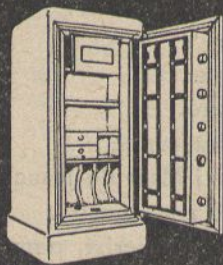
SASTRE

Pl. Urquinaona, 4
Tel. 24954

FERROS I METALLS EN TUBS, PLANXES
I BARRES, EINES I ACCESSORIS PER A
MAQUINÀRIA, VIDRES I CRISTALLS

JOAN MAGRI

Sucursal a SABADELL: Méndez Núñez, 14
Telèfon 17257
Rambla, 65 :: Tel. 1938 BARCELONA

ARCAS "SOLER"

INCOMBUSTIBLES E IMPERFORABLES AL SOPLETE
ALDANA 3 Y 5. BARCELONA TELÉFONO 31853
MADRID CABALLERO DE GRACIA 7 Y 9 TELÉFONO 16119

ATENES A. G. — Provença, 157; Barcelona

RUBI

(Barcelona)

Rdo. Sr. Cura Pàrroco

FRANQUEO
CONCERTADO

CATALUNYA SOCIAL
Duran i Bas, 11
BARCELONA